

Lapos horizontok

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LXIV. évfolyam, 37. szám, 2020. szeptember 11.

Szánthó Miklósnak nagyon tetszett Orbán Viktor Trianonról szóló júliusi megemlékezése, különösen annak záró gondolata, hogyaszondja, „ne ijedjünk meg attól, amit látunk: mi vagyunk azok, akikre vártunk. Igen, mi vagyunk azok, akik megfordítják Magyarország sorsát. Remélhetjük, hogy a mi nemzedékünk, a negyedik trianoni nemzedék még beteljesíti küldetését, és egészen a győzelem kapujáig fogja vinni Magyarországot. De a döntő ütközetet az utánunk következő, az ötödik trianoni nemzedéknek kell megvívnia. A végső lépéseket nekik kell megtenniük.”

Ez tetszett annyira az Alapjogokért Központ igazgatójának, de mint azt még ugyanebben, a Bolgár Györgynek adott interjúban keservesen fölpanaszolta, a „reveláló hatású” gondolatok ugyan – ahogy mondta – „pár napig ott voltak a nyilvánosságban, utána válasz nélkül maradtak az ott megfogalmazottak”. Nekem fogalmam sincs, kitől milyen választ kellene kapnia egy politikai beszéd bármelyik pontjának is, de Szánthót annyira megviselte a visszhangtalanság, hogy nem volt képes ezen túltenni magát, szerette volna, ha másokat is megérintene a beszéd. Már maga sem tudja, hogyan és mikor jött az inspiráció, hogy ezeket a gondolatokat ő és intézete minél szélesebb közönséghez eljuttassa. Úgy jött, olyan vadul és engedetlenül, mint ahogy szerelem söpör végig lázas éjszakán, így fogant a felemelkedési propagandafilm. Nem tudom egészen pontosan, hogy egy kormányzati elemző- és kutatóintézetnek feladata-e propagandafilmek legyártása vagy megrendelése, már különösen akkor, ha a kormányzat ilyen feladatok elvégzésére eszement méretű költségvetési összegekkel teletömött, funkcionálisan elkülönült szakapparátust hozott létre. Szánthó szerint ebben a médiavilágban ez egyáltalán nem szokatlan.